

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.644 van 3 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat B. SOENEN en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 9 augustus 1999 België binnen en verklaart zich vluchteling op 10 augustus 1999. Haar zoon A.B., verzoeker, geboren op 5 oktober 1987, volgt als minderjarige de asielprocedure van zijn moeder.

Op 22 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 september 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 oktober 2003 dient ze hierop een aanvulling in.

Op 28 juli 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster dient een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest van de Raad van State nr. 147.837 van 27 juli 2005 wordt dit beroep verworpen.

Op 29 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 19 september 2003 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekster dient een beroep bij de Raad van State in tegen deze beslissing.

Op 23 december 2006 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 mei 2007 dienen verzoekster en verzoeker samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 14 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

"in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Verzoekster legde documenten voor ter staving van haar identiteit en nationaliteit die bij nazicht door de bevoegde diensten vals bleken te zijn. Betrokkenen beweren dat zij niet wisten dat deze documenten vals waren. Daarbij dient opgemerkt dat zowel de eigen geboortedatum als de geboortedata van de ouders van verzoekster op het document foutief zijn aangegeven. Het is onwaarschijnlijk dat verzoekster, ook al is ze geen expert, deze foutieve data niet opgemerkt heeft. Bovendien is ook de woonplaats van de ouders van verzoeker tot tweemaal toe verkeerd gespeld: het document vermeldt Rahushiq in plaats van Raushiq. Ook dit is een element dat betrokkenen moet opgevallen zijn. Desondanks verkozen zij de valse documenten op te sturen en bijgevolg kan er van uit worden gegaan dat zij hebben getracht de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". De aangehaalde elementen betreffende de integratie, met name dat betrokkenen Nederlands leren en spreken, diverse cursussen gevolgd hebben en hier getuigschriften, diploma's en attesten van voorleggen, dat de zoon een getuigschrift van volharding voorlegt, dat betrokkenen een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, zijn in het licht van het bedrieglijk handelen geen voldoende grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 30.07.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 03.08.2004. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) Het feit dat betrokkene aanspraak kan maken op een langdurig legaal verblijf geeft betrokkene niet de

mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht op verblijf dan ook. Bijgevolg volstaat dit langdurig legaal verblijf niet om het verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft de verwijzing naar de Omzendbrief van 15.12.1998 dient er gesteld te worden dat deze Omzendbrief niet langer van toepassing is daar op 17.03.2003 een nieuwe Omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gepubliceerd in het Staatsblad. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Het beroep bij de Raad van State werd afgesloten op 27.07.2005. (Raad van State, arrest nr. 147.837) Betrokkenen beweren dat de situatie in Kosovo dermate kritiek is voor personen die tot de Albanese bevolkingsgroep behoren dat een terugkeer naar het land van herkomst hierdoor onmogelijk zou zijn, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de situatie kritiek is voor personen die tot de Albanese bevolkingsgroep behoren, volstaat niet om aan betrokkenen verblijfsrecht te verlenen. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Mevrouw B., R. verbleef immers ruim 40 jaar in Servië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Meneer B., A. kan zijn moeder vergezellen. Dit argument volstaat niet om betrokkenen verblijfsrecht te verlenen.”

Op 17 juli 2008 wordt aan elk van verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekers vechten deze beroepen aan in de zaken met rolnummer 30.548 (zoon) en 30.553 (moeder).

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partijen wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Verzoekers hebben hun asielaanvraag gedaan op 10 augustus 1999. Zij kregen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal op 28 juli 2004.

De verzoekende partijen waren dus bijna vijf jaar in de asielprocedure.

De aanvraag tot toepassing van art. 9 alinea 3 van de Vreemdelingenwet werd reeds ingediend op 3 november 2004 en nogmaals op datum van 29/05/2007.

De verzoekende partijen wensen nogmaals te verwijzen naar het officieel engagement van de toenmalige bevoegde Minister, zijnde de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 14 augustus 2003.

“Individuele regularisatie kan, nu en in de toekomst, op grond van artikel 9.3 vreemdelingenwet mits toepassing van het volgende principe (algemeen principe dat volgt uit omzendbrieven 1997 en 1998 en uit de tijdelijke regularisatiewet).

Elkeen die het statuut van vluchteling heeft aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van drie jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden of koppels zonder kinderen) kan worden geregulariseerd tenzij betrokkene naar het oordeel van de Minister een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Onder uitvoerbare beslissing wordt verstaan:

-Onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waartegen geen dringend beroep werd ingediend bij de commissaris-generaal;

– bevestigende beslissing van de commissaris-generaal (onontvankelijk verklaarden) ;

– weigeringsbeslissing ten gronde door de Vaste Beroepscommissie ;

-weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal waartegen geen beroep werd ingediend bij de Vaste Beroepscommissie. "

De verlenging van de termijn van het 'bevel om het grondgebied te verlaten' (tot maart 2004 of juli 2004) wordt bijgevolg meegeteld zodat er kan waargenomen worden dat de verzoekende partij met een schoolgaande zoon meer dan 48 maanden in rekening kon brengen!!

Tot op heden, zolang er geen uitvoering is van het nieuw regeerakkoord dient dit engagement te worden uitgevoerd.

De bestreden beslissing motiveert op generlei wijze waarom de verzoekers niet geregulariseerd kunnen worden op basis van dit engagement.

Noch wordt aangetoond dat de verzoekers een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit zijn immers de enige redenen die een toepassing van dit engagement uitsluiten.

Dat de ingediende documenten door verzoekers vals blijken te zijn, is niet aangetoond en geeft geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de verzoekers een gevaar voor de openbare orde vormen.

De verzoekers hebben geen weet dat deze documenten vals waren. Zij zijn geen experts en handelden ter goede trouw.

De verzoekers zullen het nodige doen om het bewijs te bekomen dat de documenten door de UNHCR verstrekt werden.

Het is bijgevolg totaal niet bewezen of aangetoond dat het bedrieglijk opzet in hoofde van verzoekers aanwezig was, quod non.

Ook art 9,3°- aanvragen ingediend tijdens illegaal verblijf kunnen in aanmerking worden genomen.

In deze dossiers blijft integratie één der beoordelingsfactoren; langdurig illegaal verblijf die de 9,3-indiening zou hebben voorafgegaan is an sich geen integratie-bevestigend gegeven, en meer bepaald de reden van niet-opvolging van een BGV kan doorslaggevend zijn.

Waarom in het geval van verzoekers de integratiefactoren niet meespelen is tevens onduidelijk.

Tevens stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. Het feit dat betrokkene aanspraak kan maken op een langdurig legaal verblijf geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht op verblijf dan ook. Bijgevolg volstaat dit langdurig legaal verblijf niet om het verblijfsrecht toe te kennen."

Deze motivering is onjuist daar verzoekers juist omwille van de lange asielprocedure (dit is een tekortkoming van de overheid) in aanmerking komen voor regularisatie zoals supra uiteengezet."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing moet worden getoetst aan de vigerende wetgeving en niet aan beleidsintenties die nog niet in wetgeving werden omgezet. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad om te stellen dat uit een langdurig verblijf, dat deels legaal is, niet kan worden afgeleid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf automatisch moet worden ingewilligd. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State om te staven dat het feit dat de asielprocedure een zekere termijn in beslag heeft genomen, allerm minst betekent dat een verblijfsrecht moet worden toegekend. Verwerende partij acht de stelling van verzoekers dat zij niet wisten dat de documenten vals waren, niet geloofwaardig. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen. Wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft, kan de Raad zijn beoordeling van de aanvraag niet in de plaats stellen van die van de overheid. Verwerende partij merkt op dat de buitengewone omstandigheden betrekking hebben op de omstandigheden die de vreemdeling verhinderd hebben om de machtiging aan te vragen in het land van herkomst en geen betrekking hebben op de ingeroepen redenen om het verblijf te verantwoorden. Het feit dat verzoekers reeds enige tijd in het land zijn, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. In de repliekmemorie stellen verzoekers dat de houding van verwerende partij om verzoekers, die een langdurig legaal verblijf in België kunnen doen gelden, toch niet te regulariseren, een schending inhoudt van alle in het verzoekschrift aangevoerde bepalingen.

3.1.4.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de redenen die worden aangehaald om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het verzoekschrift. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geldt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, werden aanvaard of bewezen. De aanvraag werd echter tevens ongegrond verklaard, wat inhoudt dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat er onvoldoende redenen werden aangehaald om het verblijf van verzoekers toe te staan.

In hun aanvraag van 23 mei 2007 haalden verzoekers volgende elementen aan betreffende de gegrondheid van hun aanvraag:

- *de integratie van verzoekers*
- *getuigenverklaringen waaruit blijkt dat verzoekers graag geziene en gewaardeerde leden van de gemeenschap zijn*
- *de omstandigheid dat de ingediende identiteitsdocumenten vals blijken te zijn, geeft geen aanleiding om aan te nemen dat verzoekers een gevaar vormen voor de openbare orde. Verzoekers hebben deze documenten via de post ontvangen en wisten niet dat ze vals waren. Bedrieglijk opzet in hoofde van verzoekers is niet bewezen. Gezien deze documenten werden afgeleverd na afsluiting van de asielprocedure hebben zij geen enkel effect gehad op de onredelijk lange duur van de asielprocedure.*

In hun aanvraag maken verzoekers ook melding van het “engagement” van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 augustus 2003 en een overlegnota van 4 november 2005 om personen die een lange asielprocedure doorlopen hebben, te regulariseren.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers voeren in het middel aan dat de indertijd bevoegde minister, de minister van Binnenlandse Zaken, op 14 augustus 2003 een engagement is aangegaan om vreemdelingen in bepaalde situaties te regulariseren, onder meer families met schoolgaande kinderen die een asielaanvraag hebben ingediend en binnen de drie jaar geen uitvoerbare beslissing hebben ontvangen, tenzij betrokkenen naar het oordeel van de minister een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoekers menen dat deze bepaling op hen van toepassing is en dat zij daarom geregulariseerd moesten worden. Zij voeren aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom zij niet kunnen worden geregulariseerd binnen dit engagement, en dat niet wordt aangetoond dat zij een gevaar zouden betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dat zij valse documenten hebben gebruikt, wordt niet aangetoond en brengt niet mee dat zij een gevaar vormen voor de openbare orde. Zij zetten uiteen dat ze te goeder trouw handelden en niet wisten dat deze documenten vals waren.

Verzoekers voeren tevens aan dat onduidelijk is waarom in hun hoofde de integratie niet meespeelt.

Verzoekers voeren aan dat het motief “*bijgevolg volstaat dit langdurig legaal verblijf niet om het verblijfrecht toe te kennen*” onjuist is omdat verzoekers omwille van de lange asielprocedure in aanmerking komen voor regularisatie.

3.1.4.2. In het administratief dossier bevindt zich een “*Nota overleg DVZ-FAM omtrent stand van zaken regularisatie lange asioldossiers 4 november 2005*”. Verzoekers hadden dit document als bijlage bij hun aanvraag gevoegd. Verzoekers verwijzen in het middel naar het standpunt van de indertijd bevoegde minister inzake lange asielprocedures. In de nota ontkent verwerende partij niet dat er richtlijnen bestaan dat asielaanvragers die geen uitvoerbare beslissing hebben ontvangen binnen een termijn van drie jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden of koppels zonder kinderen) kunnen worden geregulariseerd tenzij

ze naar het oordeel van de minister een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een *“toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* opgesteld die gepubliceerd is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum. Het Vlaams Minderhedencentrum stelt dat deze tekst gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2006. De Raad stelt vast dat deze tekst niet meer op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken staat. Ter terechtzitting van 27 januari 2009 werd aan verwerende partij gevraagd of de Dienst Vreemdelingenzaken deze *“toelichting”* nog steeds toepast. De verwerende partij kon dit bevestigen noch ontkennen. In deze toelichting wordt vermeld dat de specifieke humanitaire situatie inzake de onredelijke duur van de asielprocedure, vreemdelingen betreft wier asielprocedure al minstens vier jaar aangesleept heeft (drie jaar indien hij een kind/kinderen heeft dat/die 6 à 18 jaar oud is/zijn en naar school gaat/gaan), zonder dat de instanties die bevoegd zijn om over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de asielaanvraag te beslissen een uitvoerbare beslissing hebben genomen.

De Raad wenst erop te wijzen dat, ook al kan deze toelichtingsnota slechts beschouwd worden als een commentaar op artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en zij niet de draagwijdte van de wetgeving kan veranderen, zij desalniettemin een gedragslijn vormt voor de behandeling van aanvragen die ingediend worden op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zodat zowel verzoekers als de Raad zich erop kunnen steunen (cf. RvV 29 januari 2008, nr. 6.445; RvV 10 december 2008, nr. 20.233; RvV 19 december 2008, nr. 20.909).

Er wordt nergens betwist dat de asielprocedure van verzoekster vier jaar en elf maanden heeft geduurd, bij aanvang daarvan was verzoeker elf, bij de beëindiging zestien jaar oud, gedurende deze periode was hij schoolplichtig en volgde hij onderwijs in België. Verzoekers voldeden dus aan de *“richtlijnen”* opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken. Nu hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk maar ongegrond werd verklaard, moet worden aangenomen dat de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk moet motiveren waarom in casu wordt afgeweken van de eigen beleidslijn.

In de bestreden beslissing wordt de lange duur van de asielprocedure niet aanvaard als grond voor machtiging tot verblijf op basis van volgende redenen: *“De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. De aangehaalde elementen betreffende de integratie, met name dat betrokkenen Nederlands leren en spreken, diverse cursussen gevolgd hebben en hier getuigschriften, diploma's en attesten van voorleggen, dat de zoon een getuigschrift van volharding voorlegt, dat betrokkenen een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, zijn in het licht van het bedrieglijk handelen geen voldoende grond voor een verblijfsregularisatie.”* en *“Het feit dat betrokkene aanspraak kan maken op een langdurig legaal verblijf geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht op verblijf dan ook. Bijgevolg volstaat dit langdurig legaal verblijf niet om het verblijfsrecht toe te kennen.”* Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing dat de omzendbrief van 15 december 1998 niet langer van toepassing is daar op 17 maart 2003 een nieuwe omzendbrief werd gepubliceerd, en dat de wet van 22 december 1999 een enige en unieke operatie was, zodat de criteria vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing zijn op de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Hieruit blijkt dat verwerende partij enerzijds verwijst naar het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* en anderzijds verwijst naar de omstandigheid dat een langdurig legaal verblijf niet volstaat om het verblijfsrecht toe te kennen, en verwijst naar het niet van toepassing zijn van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van

vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet) en naar het niet van toepassing zijn van de omzendbrief van 15 december 1998.

In de “toelichting” wordt vermeld dat een machtiging tot verblijf nooit kan worden afgegeven indien de aanvrager een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij meent dat verzoekers zulk een actueel gevaar vormen. In de bestreden beslissing wordt wel verwezen naar het beginsel *fraus omnia corrumpit*, maar verwerende partij knoopt hier niet het gevolg aan vast dat verzoekers een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Nochtans wordt dit gevaar in de “toelichting” vermeld als één van de enige redenen die kunnen verantwoorden waarom kan worden afgeweken van de eigen richtlijn. Hoewel de “toelichting” de draagwijdte van de wetgeving niet verandert, wordt vastgesteld dat, in het licht van verzoekers zeer lange asielprocedure (vier jaar en elf maanden), van het feit dat ondanks de valse geboorteakte blijkbaar niet wordt getwijfeld aan hun identiteit, van het feit dat uit de stukken van het dossier blijkt dat zij niet in aanraking zijn gekomen met het gerecht of de politie en blijken te geven van een doorgedreven integratie, verwerende partij onvoldoende motiveert waarom zij in casu afwijkt van haar eigen beleidslijn, die stelt dat asielzoekers met een lange asielprocedure kunnen worden geregulariseerd.

Rekening houdend met deze omstandigheid, volstaat het motief *“dit langdurig verblijf (volstaat) niet om een verblijfsrecht toe te kennen”* evenmin.

Deze motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk. Het eerste middel is gegrond voor zover de schending van de materiële motiveringplicht wordt opgeworpen en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden de overige opgeworpen middelen niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 14 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard,

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.